

Sygn. akt II CSK 147/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa N. L.

przeciwko E. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka N. L. złożyła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 października 2012 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka podniosła, że skarga jest oczywiście uzasadniona w związku z naruszeniem art. 10 i 104 ustawy prawo wekslowe w zw. z art. 6 i 65 k.c., a nadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Skarżąca za istotne zagadnienie prawne uznała wątpliwość, „czy w przypadku gdy dłużnik remitenta wekslowego kwestionuje prawidłowość wypełnienia weksla niepełnego poprzez zaprzeczenie nieistnienia stosunku podstawowego i wyłudzenie podpisu pod wekslem (in blanco) i deklaracji wekslowej, to ciężar dowodu wskazanych faktów spoczywa na dłużniku, czy na wierzycielu i w korelacji z abstrakcyjnym charakterem zobowiązania wekslowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”, jeśli została spełniona choć jedna z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. tj. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie utrwalony został pogląd, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga szczegółowego uzasadnienia z powołaniem się na argumenty prawne odrębne od uzasadnienia merytorycznego skargi, przy czym zasadność skargi powinna być na tle tego uzasadnienia widoczna już na pierwszy rzut oka, bez szczegółowego wgłębiania się w owe wywody prawne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., IV CSK 148/10, niepubl.).

Lektura wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i uzasadnienie tego wniosku dowodzi, że pełnomocnik skarżącej w sposób skrótowy – w jednym zdaniu – opisał przesłankę oczywistej zasadności skargi poprzestając w zasadzie na użyciu ustawowego zwrotu.

Jak podkreśla się w orzecznictwie skarżący powinien przedstawić argumenty wskazujące na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej i nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w treści wniosku jednego lub kilku ustawowych sformułowań, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której skarga kasacyjna dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2008 r., II UZ 27/08, niepubl. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2008 r., I PZ 24/08, niepubl.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia wymaga wykazania na czym polega „istotność” zagadnienia prawnego i z jakich względów istnieje potrzeba jego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.). Skarżąca nie uczyniła zadość wskazanemu powyżej wymogowi.

Strona składająca skargę kasacyjną i opierająca wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinna zagadnienie to właściwie sformułować z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, niepubl.).

Trzeba podkreślić, że na etapie wstępnej kontroli skargi określanej mianem przedsądu, Sąd Najwyższy nie bada zarzutów zawartych w uzasadnieniu podstaw merytorycznych skargi. W orzecznictwie funkcjonuje utrwalony pogląd, oparty na regulacji art. 398⁴ § 2 k.p.c., że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania winien zawierać odrębne uzasadnienie nawiązujące do określonych przez skarżącego podstaw dla przyjęcia skargi do rozpoznania (por. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., IV CSK 148/10, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., V CZ 23/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 r., IV CZ 86/05, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.).

W związku z tym należy wskazać, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poza ogólnymi sformułowaniami nawiązującymi do zwrotów ustawowych brak jest rozważań prawnych wykazujących na to, że złożona skarga rzeczywiście powinna być przyjęta i rozpoznana przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. *a contrario*, orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 2 sentencji postanowienia Sąd Najwyższy oparł o treść art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. Nr 490).